

отъ мисълта за бунтътъ, бѣше си напустналъ работата. Едни довѣряваха, че послѣдното (Тоналовото) извѣстие запретявало. Други напротивъ убѣдяваха и надстояваха да се излѣзи. Нищо дѣйствително, само една борба на думи. На Илариона и на Г. Тиховъ се съобщаха тѣзи слухове. Тѣ вече нѣмаше що да сторятъ когато погибельта грозеше да сломи тѣхнитѣ трудове; рѣшиха да излѣзатъ съ колкото момчета имаше, не толкова пригответени отъ колкото рѣшителни. Распрѣснаха слухъ, че до три дни всичкитѣ, които има да излѣзатъ, да се отправятъ къмъ Кушъ-бунаръ. Поручителитѣ на Д. Кумявковъ и на Д. Сжбевъ ^{саме} ~~до~~знаха, че и тѣ ще излѣзатъ, не отстъпваха отъ слѣдитѣ имъ; мжчаха се да ги възвърнатъ отъ намѣрението имъ, като ги заплашваха:—ще извѣстимъ на правителството щомъ мръдните—. Г. Кириаковъ, стори голѣми усилия за да излѣзе, но го хванаха баща му и свако му и го задържаха. Иларионъ и Г. Тиховъ прѣди излизанието имъ, бѣха се прибрали у къщата на Андонъ Кутевъ. Тукъ Иларионъ разви знамето, накара кхщнитѣ и другитѣ присѣтствующи : жени и момичета да цѣлунатъ знамето. Когато да тръгнатъ, К. Стояновъ имъ даде забравенниятъ трѣбникъ на отца Анфилодий, който йоще очакваше въ Ичира да го вземе четата. Опростиша се и излѣзаха на раздалечъ единъ отъ други и отидаха у дѣдовата Господинова градина въ Клуцохоръ, дѣто се прѣдreshиха съ възстанническа форма. Тодоръ Ив. подигача раскопа заровенитѣ пушки и чантата съ патрони на Г. Тиховъ и на Илариона. Пригответиха се всички и чакаха да ги поведе нѣкой. Прѣди единъ день се проводи В. Кавлаковъ да вземе таенъ знакъ отъ вѣйводата, който се намираше йоще въ околността на Кашленскитѣ лозя и дѣ той ще причаква момчетата, които бѣха готови да излѣзатъ.